

Dosarul nr. 2ra-995/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: I. Dutca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

Î N C H E I E R E

19 august 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Aliona Cașu împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la constatarea ilegalității și anularea refuzului nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018 de acordare a concediului anual de odihnă pentru anul 2017, cu demisionarea ulterioară din funcția de specialist superior al Serviciului Stare Civilă sec. Ciocana, mun. Chișinău, obligarea pârâtei de a emite ordinul cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru anul 2017, cu achitarea plăților concediale și demisionarea din funcția deținută, constatarea ilegalității și anularea ordinului nr. 296c din 27 decembrie 2018 cu privire la acordarea concediului de odihnă anual, obligarea pârâtei de a emite ordinul corect și dispunerea executării imediate a hotărârii judecătorești,

împotriva deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Aliona Cașu și s-a menținut hotărârea din 27 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 29 noiembrie 2018, Aliona Cașu a depus cerere de chemare în judecată împotriva IP „Agenția Servicii Publice” cu privire la constatarea ilegalității și anularea refuzului nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018 de acordare a concediului anual de odihnă pentru anul 2017, cu demisionarea ulterioară din funcția de specialist superior al Serviciului Stare Civilă sec. Ciocana, mun. Chișinău, obligarea pârâtei de a emite ordinul cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru anul 2017, cu achitarea plăților concediale și demisionarea din funcția deținută, precum și dispunerea executării imediate a hotărârii judecătorești.

În motivarea acțiunii recurenta a indicat că deținând funcția de specialist

superior al Serviciului Stare Civilă sect. Ciocana, mun. Chișinău din cadrul Direcției generale stare civilă a Agenției Servicii Publice, prin cererea din 01 octombrie 2018 adresată directorului IP „Agenția Servicii Publice” în calitate de angajator, a solicitat acordarea concediului de odihnă pentru anul 2017- 24 zile, iar pentru anul 2018 - 35 zile, începând cu data de 15 octombrie 2018, cu demisionarea ulterioară din funcția deținută, prin încetarea contractului de muncă și achitarea deplină a drepturilor salariale, în conformitate cu prevederile art. 85, 112-119 din Codul muncii.

Aliona Cașu a relatat că în perioada 01 octombrie 2018 – 30 octombrie 2018 inclusiv s-a aflat în concediul medical, din motivul sănătății copilului minor mai mic, dar și a sănătății proprii. Ulterior, la 18 octombrie 2018 a adresat repetat cerere directorului IP „Agenția Servicii Publice”, prin care suplimentar a informat angajatorul despre nesoluționarea cererii din 01 octombrie 2018, concomitent solicitând informații despre cauzele și/sau motivele nesoluționării acesteia, despre acest fapt, a fost informată și conducerea Direcției generale stare civilă.

Reclamanta a menționat că din motivul lipsei unui răspuns, la 29 octombrie 2018, repetat a solicitat informații despre cauzele și/sau motivele nesoluționării cererii din 01 octombrie 2018 și abia la 05 noiembrie 2018, prin scrisoarea nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018, a primit răspuns prin care a fost informată despre refuzul admiterii cererii sale din 01 octombrie 2018 cu privire la acordarea concediului nefolosit, cu demisionarea ulterioară din funcție.

Aliona Cașu a indicat că în motivarea refuzului, angajatorul a invocat că conform prevederilor art. 115 alin. (4), 116 alin. (2) Codul muncii, concediul de odihnă anual pentru următorii ani de muncă poate fi acordat salariatului, în baza unei cereri scrise, în orice timp al anului, conform programării stabilite. La programarea concediilor de odihnă anuale se ține cont atât de dorința salariaților, cât și de necesitatea asigurării bunei funcționări a unității.

Reclamanta a notat că prin decizia formulată în scrisoarea IP „Agenția Servicii Publice” nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018, cu privire la refuzul de a-i acorda concediul anual de odihnă, cu demisionarea ulterioară din funcția de specialist-superior al SSC sect. Ciocana mun. Chișinău din cadrul ASP, prin încetarea contractului de muncă și achitarea deplină a drepturilor salariale, au fost încălcate drepturile sale, recunoscute, apărute și garantate prin lege și din aceste considerente, actul urmează a fi anulat, iar subsemnata repusă în toate drepturile.

Aliona Cașu a specificat că întrunește toate condițiile stipulate în prevederile Codului muncii cu privire la acordarea concediului de odihnă anual, cu ulterioara demisionare și achitarea drepturilor salariale, deoarece libertatea în alegerea activității profesionale îi aparține, iar angajatorul a fost și este obligat să admită cerere și nicidecum să acționeze ca în cazul său.

Reclamanta a solicitat constatarea ilegalității și anularea refuzului formulat în scrisoarea IP „Agenția Servicii Publice” nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018, cu privire la refuzul de a-i acorda concediul anual de odihnă pentru anul 2017, cu demisionarea ulterioară din funcția de specialist-superior al Serviciului Stare Civilă sect. Ciocana mun. Chișinău din cadrul IP „Agenția Servicii Publice”, prin încetarea contractului de muncă și achitarea deplină a drepturilor salariale; obligarea părții de a emite ordinul cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru anul 2017, începând cu 15 octombrie 2018, cu achitarea plăților concediale și

demisionarea din funcția de specialist-superior al Serviciului Stare Civilă sect. Ciocana mun. Chișinău din cadrul IP „Agenția Servicii Publice”, prin încetarea contractului de muncă și achitarea deplină a drepturilor salariale; dispunerea executării imediate a hotărârii judecătorești privind obligarea pârâtei de a emite ordinul cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru anul 2017.

În cadrul examinării cauzei, Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu a depus cerere de modificare și concretizare a cerințelor, solicitând constatarea ilegalității și anularea ordinului directorului ASP nr. 296c din 27 septembrie 2018, prin care s-a dispus acordarea angajatului Aliona Cașu a concediului de odihnă anual pentru perioadele anterioare emiterii ordinului respectiv, și anume pentru ziua de 15 octombrie 2018 și perioadele de la 30 octombrie 2018 până la 21 noiembrie 2018 și de la 22 noiembrie 2018 până la 17 decembrie 2018; obligarea pârâtei de a emite corect ordinul cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru anul 2017, începând cu 15 octombrie 2018, cu achitarea plăților concediale și demisionarea din funcția de specialist-superior al Serviciului Stare Civilă sect. Ciocana mun. Chișinău din cadrul IP „Agenția Servicii Publice”, prin încetarea contractului de muncă și achitarea deplină a drepturilor salariale; dispunerea executării imediate a hotărârii judecătorești privind obligarea pârâtei de a emite ordinul cu privire la acordarea concediului anual de odihnă pentru anul 2017.

Prin hotărârea din 27 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Aliona Cașu (vol. I, f.d. 143-144, 150-159).

La 28 iunie 2019, Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 27 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin încheierea din 28 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a corectat greșeala strecurată în hotărârea din 27 iunie 2018, prin corectarea anul pronunțării hotărârii, în loc de 27 iunie 2018 urmează a fi indicat 27 iunie 2019 (vol. I, f.d. 185-187).

Prin decizia din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Aliona Cașu și s-a menținut hotărârea din 27 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 211-225).

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că prima instanță corect a ajuns la concluzia netemeinicii cerinței privind anularea și declararea drept ilegal refuzul formulat în scrisoarea IP „Agenția Servicii Publice” nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018, or, răspunsul IP „Agenția Servicii Publice” nr. 01/6409 din 02 noiembrie 2018, nu constituie o decizie în sensul unui act juridic încât acesta să producă efecte juridice între părți, doar este un răspuns la cererea depusă, prin care se reiterează poziția angajatorului, cu titlu de informație, care nu poate fi supus controlului judecătoresc.

Colegiul a notat că studiind ordinul nr. 296c din 27 decembrie 2018 cu privire la acordarea concediului de odihnă Alionei Cașu, se atestă că acesta conține întreaga perioadă a concediilor anuale solicitate de reclamantă. În ce privește imposibilitatea acordării concediului pentru anul 2018, această durată a fost inclusă și reiese că prin ordinul emis nu se lezează drepturile Alionei Cașu, fiindu-i acordate indemnizațiile

cuvenite, iar ziua de 15 octombrie 2018, prin ordinul dat a fost acordat cu titlu de concediu anual, fapt ce impune respingerea capătului de cerere.

Instanța de apel a mai indicat că nu pot fi reținute argumentele apelantei invocate în cererea de apel, deoarece dânsa nu a comunicat angajatorului despre aflarea sa în concediu medical și despre finisarea acestuia, iar în lipsa unui ordin de acordare a concediului anual cu desfacerea ulterioară a contractului individual de muncă, Aliona Cașu urma să se prezinte la serviciu și să prezinte certificatele medicale, pentru a informa angajatorul și a-i da posibilitate să emită ordinul de acordare a concediului anual, după finisarea concediului medical.

La 16 martie 2020, Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurenta a indicat că nici prima instanță și nici instanța de apel nu au îndeplinit prevederile stricte ale legii, iar nerespectarea cerințelor legii, echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei, fapt ce atrage după sine casarea hotărârii judecătorești. Totodată, a relatat că hotărârile judecătorești nu pot fi considerate legale și întemeiate, urmând a fi casate, deoarece concluziile stipulate nu corespund circumstanțelor de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătorești.

La 05 iunie 2020, în adresa IP „Agenția Servicii Publice” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Aliona Cașu, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 23).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces, la 16 ianuarie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (vol. I, f.d. 226), însă date privind recepționarea deciziei instanței de apel la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate

la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) Cod de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurenteii de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Aliona Cașu, reprezentată de Ruslan Cașu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu